

Hele Finansudvalget — sagde han — er klar over, at der i Virkeligheden finder en Ødslen Sted med Statens Penge, som er uforsvarlig, til de mange Bygningsforetagender, som vi Aar efter Aar have.“ Denne Udtalelse er maaske stærkere, end jeg vilde have brugt den, hvis jeg havde været i det ærede Medlems Sted, da han førte Ordet for Kultusministeriets Budget, men jeg tror, at det har sin Anvendelse paa det Spørgsmaal, der i Øjeblikket foreligger. Der tilgik det Udvalg, som behandlede denne Sag for 2 Aar siden, en Del Oplysninger, som jeg vil henlede Opmærksomheden paa; de staa i Tillæg B. for 1901 Sp. 2325. Det er oplyst, hvad forskellige Institutioner for videnskabelig medicinsk Undervisning have kostet i andre Lande. Saa sent som i 1888 er der bygget et patologisk-farmakologisk Institut i Königsberg for 260,000 Mark. I 1890 er der i Moskva — jeg mener i øvrigt ikke, at vi skulle sammenligne os med saadanne store Kulturstater som Rusland og Tyskland — bygget et Institut for patologisk Anatomi, Retsmedicin og Operation paa Kadavere til 410,000 Kr. Det er Udgifter, der ligge ikke saa ganske lidt under, hvad der er Tale om for de tilsvarende Institutioner her. Og paa andre Steder i Tyskland anvendes der Summer til Opførelse af saadanne Institutioner, der ere betydelig lavere. Jeg fastholder derfor vedblivende den Formening, at der her er projekteret dyrere end nødvendigt, og da jeg ikke har kunnet opnaa, at vi kom til reelle Nedsættelser af nogen Betydning, har jeg taget det Standpunkt at affatte Betænkningen saaledes, at Ministeren blev stillet saa frit, at han ved Sagens endelige Gennemarbejdelse inden Gennemførelsen kunde tage Hensyn til Udvalgets Stilling og de faldne Udtalelser. Saa kunde der vindes Plads inden for den Begrænsning, der er given, og de Midler, der ere bevilgede, til at opføre yderligere Institutioner til Brug for Hospitalet og den medicinske Undervisning. Jeg tænker paa en saadan Afdeling som nævnt af det ærede Medlem for Kjøbenhavns Amts 2den Valgkreds, og som jeg ogsaa anser for at være den mest betydende af de Afdelinger, der savnes ved det egentlige

Hospitalsanlæg. Jeg har det Skøn, at man ved at opføre de to Institutioner for Øre-, Næse-, Halssygdomme og for Øjenssygdomme, der skulle koste tilsammen ikke saa ganske lidt over 300,000 Kr., samlede, kunde spare saa meget, at der i det væsentlige vilde blive Raad til at opføre denne Hospitalsafdeling for Hudsygdomme, hvorom der er Tale. Hvis man altsaa skønner, at de to Institutioner kunne finde Plads i en Bygning til omtrent 200,000 Kr., og en enkelt Pavillon paa Hospitalet koster lidt over 100,000 Kr., vil man kunne opnaa at samle disse tre Ting i to Bygninger, den ene for Øre-, Næse- og Halssygdomme og for Øjenssygdomme og den anden for Hudsygdomme, omtrent for det Beløb, de to førstnævnte Institutter tilsammen skulle koste. Jeg nævner kun dette antydningvis. Jeg kan selvfølgelig ikke sige noget endeligt om denne Sag, men jeg har ment, det var den eneste Vej at gaa for at faa saa meget ud af de Penge, vi bevilge i dette Øjeblik, som paa nogen Maade er muligt.

Hørdum: Med Hensyn til det omstridte Spørgsmaal skal jeg indskrænke mig til ganske faa Bemærkninger. Det vil erindres, at jeg i Fredags, da Sagen var til Behandling, ogsaa udtalte min Betænkkelighed ved den fremtidige Stilling for Kjøbenhavn, men jeg mente dog at kunne forsvare at gaa med til den foreslaaede Ordning, idet det staaer for mig saaledes, at de kjøbenhavnske Forhold ikke blive i nogen væsentlig Grad forandrede. Efter at den højtærede Kultusminister har udtalt sig, er jeg yderligere bleven bestyret i den Retning. Den højtærede Kultusminister udtalte, som allerede bemærket af det ærede Medlem for Kjøbenhavns Amts 2den Valgkreds (K. M. Klausen), at de kjøbenhavnske Forhold vilde fremdeles blive, som de havde været hidtil, og deri har den højtærede Minister vistnok Ret. Jeg tror ikke, at der, selv om vi vedtage den Ændring, der gaar ud paa at stille alle lige, rokke noget ved de Forhold, hvorunder vi have levet lige til Dato med Hensyn til Retten til Benyttelsen af Hospitalet. Der vil ikke blive forandret noget i den Resolution, der blev vedtagen her i Tinget den 11. Juni 1875, i hvilken det